

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Petrákové a soudkyň JUDr. Vladimíry Čítkové a JUDr. Markéty Wildové ve věci

žalobce: [redacted] J [redacted] K [redacted] narozený [redacted] bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Bílým, sídlem Olivova 553/3, 709 00
Ostrava

proti
žalované: **ČR – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429, sídlem Vyšehradská 16,
128 10 Praha 2, jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových,
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o náhradu majetkové a nemajetkové újmy, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. března 2017, č. j. 19 C 434/2014-175,

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadených vyhovujících výrocích o věci samé (ad I, II), ve výroku o náhradě nákladů řízení státu (ad V) a ve výroku o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky navzájem (ad IV) **potvrzuje**.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení 27.476 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho advokáta.

Odůvodnění:

1. V záhlaví uvedeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci do 15 dnů od právní moci rozsudku na úhradu majetkové újmy částku 15.300 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% z částky 31.000 Kč za období od 21. 11. 2014 do 19. 2. 2015, z částky 21.000 Kč za období od 20. 2. 2015 do 28. 4. 2015 a z částky 15.300 Kč za období od 29. 4. 2015 do zaplacení (výrok I) a na úhradu zadostiučinění za nemajetkovou újmu částku 50.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 75.000 Kč za období od 21. 11. 2014 do 19. 2. 2015 a z částky 50.000 Kč za období od 20. 2. 2015 do zaplacení (výrok II), zamítl žalobu se žádostí o úhradu zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 125.000 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05% ročně za období od 21. 11. 2014 do zaplacení (výrok III) a rozhodl o povinnosti žalované zaplatit do 15 dnů od právní moci rozsudku žalobci na náhradu nákladů řízení 59.672 Kč k rukám jeho advokáta (výrok IV) a České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 2 na náhradu nákladů řízení státu 604 Kč (výrok V).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal zaplacení náhrady majetkové újmy ve výši 31.000 Kč a zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 200.000 Kč (podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti /notářský řád/, v platném znění - dále také OdpŠk). Oba nároky požadoval z titulu nezákonného rozhodnutí, když tvrdil, že v řízení proběhlém u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. [redacted] na základě trestního stíhání, které bylo proti němu zahájeno dne 8. 7. 2011, byl dne 9. 12. 2013 zproštěn obžaloby. Majetková újma spočívá v nákladech právního zastoupení, které byl nucen vynaložit v rámci uvedeného trestního řízení na svou obhajobu. Zadostiučinění za nemajetkovou újmu požadoval za v žalobě (ve spojení s doplněním žaloby ze dne 29. 6. 2016 k výzvě soudu) popsané zásahy do své osobnostní sféry v příčinné souvislosti s vedením trestního řízení. Žalobce nárok předběžně uplatnil u žalované dne 20.5.2014, ta je od 21.11.2014. v prodlení, když šestiměsíční lhůta pro projednání nároku jí marne uplynula dne 20.11.2014.
3. Žalovaná učinila nesporným, že žalobce u ní nárok předběžně uplatnil. Jeho žádosti bylo vyhověno pouze částečně - bylo mu přiznáno a vyplaceno ohledně náhrady majetkové újmy spočívající v nákladech obhajoby 10.000 Kč a posléze ještě 5.700 Kč, ohledně požadovaného zadostiučinění za nemajetkovou újmu 25.000 Kč, když ve zbývajícím rozsahu je tento nárok dle žalované nedůvodný. Žádala proto žalobu zamítnout.
4. Soud I. stupně z důvodu částečného zpětvzetí žaloby ze strany žalobce (vzhledem k plnění ze strany žalované) zastavil řízení do nákladů obhajoby ve výši 15.700 Kč a částky 25.000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy (usnesením vyhlášeném při ústním jednání dne 31. 5. 2016) a dále (s ohledem na data plnění) do zákonných úroků z prodlení z částky 35.000 Kč od 20. 2. 2015 do zaplacení a z částky 5.700 Kč za období od 29. 4. 2015 do zaplacení (usnesením ze dne 21. 12. 2016).
5. Soud I. stupně rozhodl na základě skutkových zjištění a právní argumentace uvedených v písemném odůvodnění svého rozsudku, na něž odvolací soud pro stručnost odkazuje. Stejně pro závěry soudu I. stupně bylo zjištěno, že usnesením Okresního státního zastupitelství v Liberci ze dne 18. 7. 2011 sp. zn. [redacted] bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele a trestný čin porušování povinností strážní služby, přičemž (po projednání obžaloby a provedeném obsáhlém

dokazování) Okresní soud v Liberci rozsudkem ze dne 9.12.2013, č. j. [REDAKCE] který nabyl právní moci téhož dne, rozhodl o zproštění obžaloby žalobce dle § 26 písm. a) trestního řádu (správně dle § 226 písm. a) – poznámka odvolacího soudu). Soud I. stupně dovodil, že jsou dány předpoklady odpovědnosti státu za majetkovou i nemajetkovou újmu způsobenou žalobci nezákonným rozhodnutím. V případě nároku na zaplacení náhrady majetkové újmy spočívající ve vynaložených nákladech obhajoby dospěl (na základě obsahu trestního spisu a výpovědi obhájkyne žalobce JUDr. Hermanové) k závěru o účelnosti žalovanou sporovaných úkonů právní služby spočívajících v další poradě s klientem dne 28. 7. 2011 a dne 30. 8. 2012, účtovaných dle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu (vyhláška č. 177/1996 Sb.), když první z nich proběhla ihned po prostudování spisu, přičemž obě sloužily k probrání věci a stanovení taktiky v dalším trestním řízení i vzhledem k závažnosti obvinění, které bylo žalobci kladeno za vinu, skutečnosti, že žalobce byl obviněn osobami s kriminální minulostí, a rozsahu dokazování. Tyto porady stejně jako ostatní úkony vyúčtované obhájkyň žalobci soud I. stupně shledal řádně doloženými, provedenými, vyúčtovanými a žalobcem zaplacenými, proto ohledně tohoto nároku žalobě (po jeho částečném omezení, jak již byla zmínka shora) vyhověl včetně požadovaného příslušenství - zákonného úroku z prodlení požadovaného ode dne následujícího po uplynutí šestiměsíční lhůty od uplatnění nároku u žalované (výrok ad I napadeného rozsudku). V případě nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu (na základě provedeného dokazování - když v projednávané věci nejde o vyvratitelnou domněnku nemajetkové újmy, jako je tomu u nepřiměřeně dlouhého řízení, v tomto případě proto musí být vznik nemajetkové újmy prokázán - poznámka odvolacího soudu) soud I. stupně uzavřel, že trestní stíhání mělo dopady do osobnostní sféry žalobce - žalobci bylo na počátku trestního stíhání [REDAKCE] byl na pozici policisty vyšetřovatele a v důsledku vedení trestního stíhání byl po dobu 6 měsíců postaven mimo službu a byl mu snížen plat na 50 %. Vedle dopadů finančních a částečně i dopadů do rodinného života, neboť žalobce v té době bydlel s rodiči, rodina byla pravidelně odkázána i na jeho finanční prostředky, mělo trestní stíhání vliv na profesi a další kariéru žalobce - žalobce, který byl svědomitý, cílevědomý, v důsledku vedení trestního stíhání zahořkl, chtěl policii zcela opustit, následně volil možnost odstěhování se [REDAKCE] kde působí na policejní škole, jeho kariéra se tak částečně pozastavila. Trestní stíhání vyvolávalo v žalobci pocit beznaděje a obavy o budoucnost, bylo také částečně medializováno. Soud I. stupně dospěl k závěru, že je třeba žalobce odškodnit formou finanční. Při určení výše zadostiučinění vycházel z obdobného případu vedeného u tamního soudu pod sp. zn. [REDAKCE] a u tohoto odvolacího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] kde byla jako přiměřené zadostiučinění přiznána částka 150.000 Kč, když - oproti situaci žalobce - byl shledán vyšší zásah do osobnostní sféry stěžovatele a jeho profesního postavení - byl omezen i vazebně, byl trestně stíhán pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby spáchaný formou spolupachatelství, byl postižen i v oblasti zdraví a před zahájením trestního stíhání byl ve vysoké policejní funkci. V projednávané věci soud I. stupně považoval (při zvažování obdobných okolností případu a s ohledem na věk žalobce, jeho kariéru a postup a zásah do osobnostních práv) za adekvátní zadostiučinění ve výši jedné poloviny uvedené částky, tedy částku celkem 75.000 Kč. Proto při zohlednění plnění ze strany žalované ve výši 25.000 Kč žalobu ohledně tohoto nároku shledal důvodnou do částky 50.000 Kč včetně požadovaného příslušenství, a ve zbývajícím rozsahu tento nárok (po jeho částečném omezení, jak rovněž již byla zmínka shora) zamítl (výrok ad II a ad III napadeného rozsudku).

6. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem soud I. stupně rozhodl podle § 142 odst. 1, 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (zkráceně o.s.ř.) s tím, že zcela úspěšnému žalobci (jak ohledně újmy majetkové, kdy byl úspěšný zcela, tak újmy nemajetkové, když úvaha o výši plnění náležela soudu), přiznal právo na náhradu nákladů spočívajících

v nákladech právního zastoupení dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. O nákladech státu rozhodl v souladu s § 148 odst. 1 o.s.ř.

7. Rozsudek soudu I. stupně napadla včasným odvoláním žalovaná, která brojila proti vyhovujícím výrokům ve věci samé (I a II) a souvisejícím nákladovým výrokům (IV a V). Zopakovala svoji námitku, že náklady na poradu klienta s advokátem konanou dne 28. 7. 2011, tedy den po převzetí obhajoby, nelze považovat za účelně vynaložené, když tato porada měla být zahrnuta do úkonu převzetí a příprava obhajoby na základě smlouvy o poskytování právní pomoci ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, a to zejména s ohledem na časovou souvztažnost k převzetí obhajoby. S ohledem na skutečnost, že této poradě bezprostředně nenásledoval žádný další úkon obhajoby, žalovaná má za to, že se jednoznačně jednalo o úkon, který lze zahrnout pod přípravu obhajoby ve smyslu uvedeného ustanovení advokátního tarifu. Pokud soud I. stupně vzal v potaz vysvětlení svědkyně [REDAKCE] H [REDAKCE] že sporný úkon se konal v den následující po úkonu převzetí přípravy zastoupení především s ohledem na skutečnost, že obhájkyně měla již k dispozici předmětný spis a porada sloužila k probrání věci a stanovení taktiky v dalším trestním řízení, nezohodnotil, z jakého důvodu by taková porada neměla být součástí prvního úkonu ve věci, tedy úkonu převzetí a příprava, který ze své podstaty právě nasudování přijaté kauzy a stanovení taktiky dalšího postupu ve věci zahrnuje. Žalovaná má dále za to, že se žalobci nepodařilo prokázat vznik nemajetkové újmy v celém tvrzeném rozsahu; žalobce ani dostatečně netvrdil a neprokázal přiměřenost požadované výše zadostiučinění ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, ačkoliv byl o nutnosti tohoto tvrzení soudem poučen; již poskytnuté zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva, omluvy a peněžité satisfakce ve výši 25.000 Kč je zcela přiměřené a postačující. Navrhla proto, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadených vyhovujících výrocích o věci samé změnil a žalobu zcela zamítl a aby přiznal žalované náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.
8. Žalobce v písemném vyjádření k odvolání žalované s podrobnou argumentací vyvracel odvolací námitky žalované, uvedl, že se s napadeným rozsudkem z věcně správných důvodů v něm uvedených plně ztotožňuje, a navrhl jeho potvrzení.
9. Oba účastníci pak k výzvě odvolacího soudu ve smyslu právního názoru vyjádřeného Nejvyšším soudem ČR v rozhodnutí ze dne 27. 6. 2017, sp.zn. 30 Cdo 577/2017, doplnili srovnatelné případy odškodnění nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které nebylo skončeno odsuzujícím rozsudkem.
10. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu napadeném odvoláním včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o.s.ř.), a to při nařízeném jednání, poté dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
11. Soud I. stupně provedl dokazování v rozsahu dostatečném pro rozhodnutí ve věci, z provedených důkazů učinil v zásadě správná skutková zjištění, se skutkovými závěry soudu I. stupně a na ně navazujícím právním posouzením věci se odvolací soud jako se správnými ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje (jak již byla zmínka shora). Zjištěný skutkový stav posoudil soud I. stupně správně dle zákona č. 82/1998 Sb., správně vyšel z toho, že nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, jež neskončilo pravomocným odsouzením; je třeba v zásadě posoudit jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím.
12. Ve vztahu k nároku na odškodnění za majetkovou újmu se odvolací výhrady žalované upínaly výlučně k účelnosti žalovanou sporovaného úkonu právní služby spočívajícího

v další poradě s klientem konané dne 28. 7. 2014, tj. den po převzetí obhajoby žalobce advokátem v trestní věci. Soud I. stupně zcela správně uzavřel, že v poměrech posuzované věci jde o úkon podřaditelný pod § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu (vyhláška č. 177/1996 Sb.) tj. o další poradě s klientem přesahující jednu hodinu. Lze přisvědčit argumentaci žalobce, že advokátní tarif, který předpokládá, že zde může být jako plnohodnotný úkon „další poradě s klientem přesahující jednu hodinu“ nevyklučuje, že by tento úkon mohl následovat jen s určitým časovým odstupem, a nikoliv hned druhý den po prvním úkonu právní služby advokáta ve vztahu ke klientovi spočívajícím v přípravě a převzetí obhajoby (ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a/ advokátního tarifu), při němž se advokát dozvídá podstatu věci osobním rozhovorem s klientem, pokud posléze dostane možnost např. prostudovat spis a dovídá se nové informace, je jen logickým naplněním práva na obhajobu, když uvedené obratem projedná se svým klientem při další poradě. S ohledem na uvedené, za situace, kdy další závěry soudu I. stupně ve vztahu k tomuto nároku nebyly žalovanou v odvolání zpochybnovány, lze napadené rozhodnutí v tomto směru považovat za věcně správné.

13. V případě nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu soud I. stupně správně vycházel z toho, že v projednávané věci nejde o vyvratitelnou domněnku vzniku nemajetkové újmy, jako je tomu u nepřiměřeně dlouhého řízení, a že je nutno vznik nemajetkové újmy prokázat, stejně tak jako její intenzitu odůvodňující poskytnutí zadostiučinění v peněžité formě. Při stanovení formy a výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu žalobce je třeba vycházet z konstantní judikatury prezentované rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, jež bylo publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 122/2012. Dle něj soudy při stanovení formy výše zadostiučinění musí vycházet ze tří základních kritérií: z povahy trestní věci, z délky trestního stíhání a z dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Povahou trestní věci se myslí zejména závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. Ta souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení. V posuzované věci byl žalobce stíhán vedle trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 158 odst. 1 písm. c) trestního zákona (zákona č. 140/1961 Sb. platného a účinného do 31. 12. 2009), kde mu hrozil nepodmíněný trest odnětí svobody v rozpětí šesti měsíců až tří let nebo zákaz činnosti, též pro trestný čin porušování povinnosti strážní služby podle § 285 odst. 1, odst. 2 písm. b) téhož zákona, kde mu hrozil nepodmíněný trest odnětí svobody v rozpětí jednoho až pěti let - újmu z toho vyplývající tak nelze považovat za obecně nižší, spíše naopak. Zásah do osobnostní sféry žalobce trval od 18. 7. 2011 do 9. 12. 2013, tj. 2 roky a necelých 5 měsíců - zásah do osobnostní sféry žalobce tak nebyl nepřiměřeně dlouhý. Trestní stíhání mělo dopady do profesní sféry žalobce (byl postaven mimo službu po dobu 6 měsíců trestního stíhání, byl trestně stíhán na počátku své kariéry policisty, což nesl velmi tíživě, zahořkl a vedlo to i k jeho rozhodnutí, změnit pracovní pozici a místo svého působení), sféry soukromé a rodinné (ekonomické problémy rodiny v důsledku kráceného platu, odstěhování žalobce z dosavadního místa bydliště). Státu však nelze přičítat k tíži, že princip presumpce neviny byl narušen sdělovacími prostředky (medializací případu), či dokonce že jimi byl narušen ve značné míře - zde totiž dochází k přetržení příčinné souvislosti mezi vedením trestního stíhání a skutečností, která újmu zakládá či zvyšuje (viz též rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30Cdo 4280/2011, 30Cdo 2200/2015). Dále je třeba vzít v úvahu důvod, pro který byl žalobce obžaloby zproštěn. V projednávané věci byl žalobce zproštěn obžaloby dle § 226 písm. a) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl stíhán. Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti a to tím spíše, jedná-li se o obvinění liché, což je posléze

pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn, nestal. Hledisko způsobené nemajetkové újmy je tak zpravidla nejintenzivněji naplněno, jestliže je vydán zprošťující rozsudek právě pro důvody uvedené v § 226 písm. a) trestního řádu, jako tomu bylo v tomto případě (srovnej např. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 590/08 a rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30Cdo 4280/2011). Odvolací soud po zhodnocení všech kritérií souhlasí se závěrem soudu I. stupně, že žalobci nemajetková újma spočívající v zásahu do jeho osobnostních práv zahájením a vedením trestního stíhání vznikla a to v intenzitě odůvodňující poskytnutí zadostiučinění v peněžité formě. Souhlasí pak i s výší poskytnutého zadostiučinění, když výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Forma a výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti (viz též rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30Cdo 2200/2015). Pokud soud I. stupně při určení výše zadostiučinění vycházel z rozhodnutí téhož soudu sp. zn. [redacted] ve spojení s rozhodnutím městského soudu v Praze sp. zn. [redacted] a dospěl k polovině tam přiznané částky (když zásah do osobnostní sféry tam poškozeného byl významně intenzivnější; byl-li omezen i vazebně a před zahájením trestního stíhání byl ve vysoké policejní funkci), nelze přehlédnout, že uvedená rozhodnutí byla v mezidobí zrušena (rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 14.9.2017, sp.zn. 30 Cdo 1138/2017). Odvolací soud má za to, že výše přiznaného zadostiučinění by se neměla výrazně odlišovat od žalobcem odkazovaného zadostiučinění pravomocně přiznaného ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [redacted] ve výši 100.000 Kč (neboť se jedná o věc skutkově obdobnou – trestní stíhání policisty, zproštění obžaloby ve věci přečinu zneužití pravomoci veřejného činitele, ovšem osoby ve vysoké policejní funkci tj. v profesní sféře nepochybně více zasažené než žalobce) nebo ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [redacted] rovněž ve výši 100.000 Kč (zproštění obžaloby ve věci přečinu zneužití pravomoci veřejného činitele osoby v postavení řadového policisty, ovšem více zasažené v rodinné sféře než žalobce). Ostatní žalobcem odkazovaná rozhodnutí nepovažoval odvolací soud za případná, neboť nejde o srovnatelné případy odškodnění nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které nebylo skončeno odsuzujícím rozsudkem, a to již s ohledem na trestné činy (přečiny), které byly poškozeným osobám kladeny za vinu. Odvolací soud tak má za to, že v souladu s obecně sdílenou představou spravedlnosti s přihlédnutím ke konkrétním případům shora uvedeným a okolnostem projednávané věci je přiměřeným zadostiučiněním právě soudem I. stupně stanovené částka 75.000 Kč. Odkazovala-li žalovaná na pravomocné rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 7. 2015 č.j. [redacted] ve spojení s rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2016, č. j. [redacted] kde bylo žalobkyni – řadové policistce obviněné neprávem ze zneužití pravomoci úřední osoby přiznáno zadostiučinění ze nemajetkovou újmu ve výši 35.000 Kč, je třeba přihlédnout k tomu, že žalobci hrozila vyšší trestní sazba - v souvislosti s obviněním pro další trestný čin, a rovněž k tomu, že zadržení, umístění na celu předběžného zadržení (po dobu dvou dnů) a zkušenosti s nošením pout po veřejném prostranství a mezi policisty (na oddělení, kdy byl zadržen, během eskorty na OOp [redacted] do cely, z vozidla IPČR na jejich služebnu po [redacted]) - v tomto směru nebyla tvrzení žalobce ze strany žalované jakkoliv zpochybňována - mohly být nejen žalovaným (osobou dosud bezúhonnou), ale i jeho okolím (pracovním a mimopracovním) vnímány obzvláště negativně. Jelikož žalobci byla žalovanou vyplacena částka 25.000 Kč, soud I. stupně nepochybil, pokud žalobci přiznal částku 50.000 Kč (výrok II napadeného rozsudku).

14. Z popsaných důvodů odvolací soud rozhodnutí soudu I. stupně v napadených výrocích jako věcně správné potvrdil dle § 219 o.s.ř. včetně souvisejících správných výroků o nákladech řízení státu i účastníků navzájem.
15. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1 a 3 o.s.ř., kdy v tomto stádiu zcela úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v nákladech právního zastoupení sestávajících z odměny za čtyři úkony právní služby (vyjádření k odvolání dne 12. 10. 2017 a - k výzvě odvolacího soudu - dne 15. 11. 2017, účast na jednání odvolacího soudu dne 30. 10. 2017 a dne 4. 12. 2017 - § 11 odst. 1 písm. d/ a g/ advokátního tarifu) po 3.740 Kč (z tarifní hodnoty 65.300 Kč tvořené součtem tarifní hodnoty 15.300 Kč - majetková újma a tarifní hodnoty 50.000 Kč ve věci újmy nemajetkové dle § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a ze čtyř režijních paušálů po 300 Kč (dle § 13 advokátního tarifu), spolu 16.160 Kč, dále z cestovného za cestu z Ostravy do Prahy a zpět (752 km) při použití vozidla Škoda Octavia (základní náhrada za požití vozidla dle vyhlášky č. 440/2016 Sb., tj. 752 x 3,90 Kč = 2.933 Kč; náhrada za spotřebované PHM dle vyhlášky č. 385/2015 Sb., tj. 5,23 x 7,52, x 28,60 Kč = 1.125 Kč) a náhrady za promeškaný čas strávený na cestě za 16 započatých půlhodin po 100 Kč, tj. 1.600 Kč (§ 14 advokátního tarifu), spolu 5.658 Kč, a to k jednání dne 30.10.2017 a dne 4.12.2017, tj. 11.316 Kč. Celkem tedy náklady odvolacího řízení žalobce činí 27.476 Kč (16.160 Kč + tj. 11.316 Kč) bez DPH, když zástupce žalobce není jeho plátcem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu došud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Pouze proti výroku o náhradě nákladů řízení není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.)

Praha 4. prosince 2017

JUDr. Ludmila Petráková v.r.
předsedkyně senátu

Markéta
Kasimírová

Digálně podepsal Markéta Kasimírová
DN: cn=CZ.254.97941982.00215660,
o=MĚSÍČNÍ SOUD V PRAZE (č. 00135660),
ou=stejně oddělení, ou=12122, cn=Markéta
Kasimírová, sn=Kasimirova,
givenName=Markéta, serialNumber=P144837,
title=ředitelka soudní kanceláře
Datum: 2018.01.08 15:01:59 +01'00'